

MARKUS IX: 17, 18, 19, 20, 21, 22, 23, 24, 25, 26, 27.

58

EEN uit de schare antwoordende zeide, Meester, ik hebbe mynen zoone tot u gebragt, die eenen stommen geest heeft. En waar hy hem ook aangrypt, zo scheurd hy hem, en schuimd, en knerfet met zyne tanden, en verdorret: en ik hebbe uwe Discipelen gezegd, dat zy hem zouden uitwerpen, en zy hebben niet gekonnen. En hy antwoordde hem, en zeide, O ongeloovig geslachte, hoe lange zal ik noch by u-lieden zyn? Hoe lange zal ik u noch verdraagen? Brengt hem tot my. En zy bragten den zelve tot hem: en als hy hem zag, scheurde hem terstond de geest: en hy vallende op de aarde, wentelde zich al schuimende. En hy vraagde zynen vader, Hoe langen tyd is 't, dat hem dit overgekomen is? En hy zeide hem, Van zyne kindsheid af. En menigmaal heeft hy hem ook in 't vuur en in het water geworpen, om hem te verderven: maar zo gy iet kond, zyt met innerlyke ontferminge over ons beweegd, en helpt ons. En Jezus zeide tot hem, Zo gy kond gelooven, alle dingen zyn mogelijk den geenem die geloofd. En terstond de vader des kinds roepende met traanen zeide, Ik geloove Heere, komt myne ongeloovigheid te hulpe. En Jezus ziende dat de schare gezamentlyk toeliiep, bestrafte den onreinen geest, zeggende tot hem, Gy stomme en doove geest, ik beveele u, gaat uit van hem, ende en komt niet meer in hem. En hy roepende, en hem zeer scheurende ging uit, en [het kind] wierd als dood, also dat veele zeiden, dat het gestorven was. En Jezus hem by der hand grypende, rechtete hem op: en hy stond op.

LUKAS IX: 42.

Jezus bestrafte den onreinen geest, en maakte het kind gezond, en gaf hem zynen vader weder.

Rrr 3

PETRUS